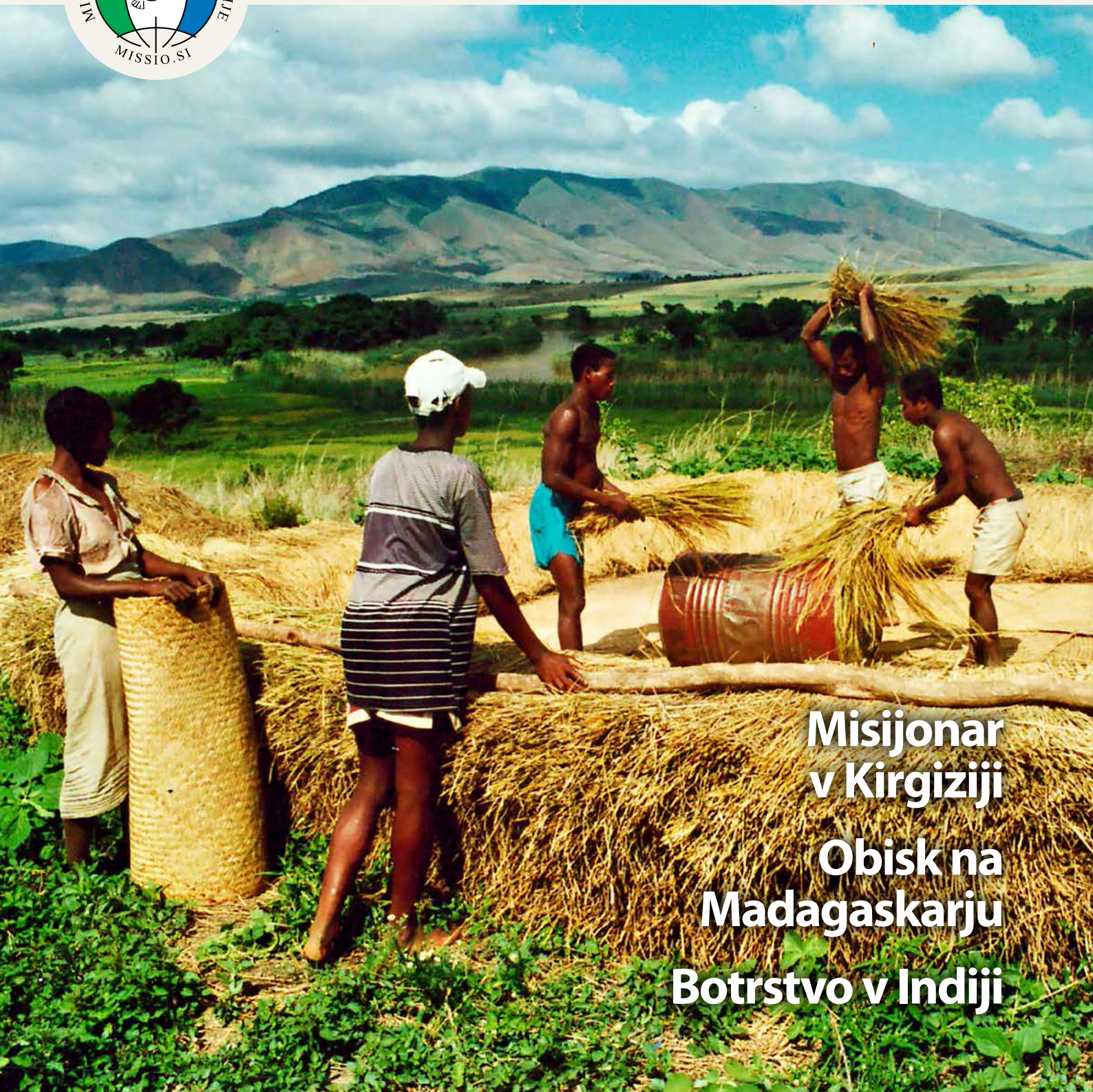

04

LETO 39
AVGUST 2025

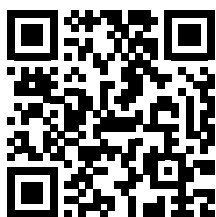
Misijonska obzorja

**Misijonar
v Kirgiziji**

**Obisk na
Madagaskarju**

Botrstvo v Indiji

Beri
Misijonska
obzorja
na spletu

• Kuhinja
v misijonu
Ampitafa

Občestvo in univerzalnost

Ob izvolitvi papeža Leona XIV., 8. maja letos, smo z velikim zanimanjem spremljali, kakšni bodo prvi koraki in smer, ki jo bo novi papež začrtal. Z navdušenjem sprejemamo njegove prve izjave in poteze, ki začenjajo kazati obrise njegove poti. Potrditev, da bo dal nov zagon socialnemu nauku Cerkve, ki je bil v zadnjih desetletjih bolj v ozadju, daje že jasen znak, da nove resničnosti kličejo k temeljitemu razmisleku in iskanju rešitev, kot jih je dala okrožnica »Rerum novarum« ob koncu 19. stoletja. Drug jasen poudarek pa je misijonsko poslanstvo Cerkve, ki je nepogrešljivo evangelizacijsko poslanstvo.

Papež Leon XIV je 22. maja na srečanju papeških misijonskih družb nagovoril predstavnike in jih spodbudil, naj poživijo misijonsko odgovornost vseh kristjanov v skrbi in podpori mladim cerkvenim skupnostim po vsem svetu z apostolsko gorečnostjo, ki nas vse spodbuja k nenehni prenovi Cerkve. Poudaril je tudi dve pomembni značilnosti misijonskih družb, ki sta občestvo in univerzalnost.

Gojiti, spodbujati in utrjevati je treba vizijo Cerkve kot občestvo vernikov, ki jo spodbuja Sveti Duh, ta pa nam daje možnost vstopa v popolno harmonijo Svete Trojice. Z univerzalnostjo Cerkve

pa se moramo zavedati, da je Cerkev živa in kjer koli je prisotna, je del istega telesa, ki ima za glavo Jezusa Kristusa. Ta misel apostola Pavla Korinčanom nas spodbuja k razmišljanju, kako smo odgovorni ne samo za našo krajevno Cerkev ampak, da je naš pogled usmerjen na vesoljno Cerkev. To je sestavni del poklica vseh krščenih in poslanstvo, ki ne bo nikoli minilo.

Letos praznujeta zlato mašo p. Janez Mihelčič, jezuit in oče Pedro Opeka, lazarist. Oba sta vseh petdeset let duhovništva delovala v misijonih. P. Janez na Japonskem, v Rusiji in Kirgistanu, oče Pedro pa na Madagaskarju. V obeh primerih se papeževi poudarki misijonskega poslanstva uresničujejo. Občestvo vernikov na misijonskem polju in naše občestvo, ki ju podpira in spremlja njuno poslanstvo duhovno in materialno. Univerzalnost pa nas medsebojno povezuje z vsemi vernimi po svetu, saj je naše skupno poslanstvo oznanjevanje in širjenje vesele novice evangelija.

Želim vam prijetno branje,

Pavle Novak CM

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.

Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovna zasnova: Jasna Andrić
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4400 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 2,00 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2025: 12 EUR, za tujino 23 EUR oz. 26 USD, 37 CAD, 37 AUD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: mlatenje riža na Madagaskarju, foto: Matija Nared

Tudi intelektualni apostolat je potreben

Pogovarjal se je Pavle Novak

Danes nam odgovarja p. Janez Mihelčič, jezuit in zlatomašnik. Več kot petdeset let že deluje izven Slovenije. Skoraj 30 let je deloval na Japonskem, zdaj pa že od leta 1998 v Biškeku v Kirgiziji.

• **p. Janez** je v juniju obhajal zlato mašo v rodni Radovljici, foto p. Janez Sever

Danes je že zelo redko, da bi kakšen misijonar preživel toliko let na delu v misijonih. Kakšna je bila pot vašega poklica?

Že kot otrok sem sanjaril o misijonih, vendar so to bile res samo sanje, saj sem bil prepričan, da ni mogoče, da bi za kaj takega dobil potni list. Po maturi sem vstopil v bogoslovno semenišče v Ljubljani, od koder so me čez pol leta vzeli k vojakom. Po odsluženem vojaškem roku me je pa gospod nadškof Pogačnik poslal na študij v Rim. To, da sem dobil potni list (kar takrat sploh ni bilo samoumevno), mi je dalo misliti, če ni to morda božja volja, da grem v misijone. Po drugi strani pa je bila božja volja tudi to, da me je gospod nadškof poslal v Rim. Ker se sam nisem mogel znajti, sem odločitev prepustil gospodu nadškofu. Odgovoril mi je: »Škof Jeglič so zmeraj rekli, da za en misijonski poklic Bog da dva druga doma. Če imate poklic, vam dam svoj blagoslov.«

Brali ste spise velikega misijonarja jezuita sv. Frančiška Ksaverja, ki je pred skoraj petsto leti misijonaril po Aziji in je deloval tudi na Japonskem. Kaj vas je najbolj prevzelo?

Ko sem bral spise sv. Frančiška Ksaverja in sv. Ignacija, sem začutil, da so tam izraženi ideali, ki bi jih tudi sam rad udeležil. Zato sem se tudi odločil, da se pridružim Družbi Jezusovi.

Kar precej smo lahko brali o Japonski kulturi in krščanstvu iz prispevkov, ki jih je pisal p. Vladimir Kos v Katoliške misijone in kasneje v Misijonska obzorja, kakšno je stanje katoličanov na Japonskem danes?

Japonski katoličani so že od nekdaj bili zelo globoko verni, število duhovnih poklicev je bilo vedno zelo visoko. Če se prav spomnim, je bilo pred leti, med več kot stotim milijonom prebivalstvom katoličanov le kakšnih štiristo tisoč, duhovnikov okrog dva tisoč, redovnic pa sedem tisoč; med temi duhovniki je bila dobra polovica domačinov, med redovnicami pa kar pet tisoč. Ne vem, če se kakšna katoliška dežela lahko pohvali s takim razmerjem med številom katoličanov in številom duhovnih poklicev. Še ko sem bil tam, je med katoličani začelo rasti število tujcev, slišim pa, da se je zadnja leta to še povečalo, tako da je Katoliška Cerkev na Japonskem zelo »katoliška« v prvotnem smislu te besede, torej univerzalna. Še ena posebnost

● **V višjih** krajih Kirgizana ljudje še vedno živijo v Jurtah

katoličanov na Japonskem je pa to, da v glavnem pripadajo višjim slojem družbe. Leta 1997, ko sem odhajal z Japonske, je bilo med desetimi najbolj brani japan-skimi pisatelji sedem katoličanov.

Kako je bilo s študijem japonščine? Tam ste poučevali ruski jezik, je ta jezik zanimiv za Japonce? Ohranjate kakšne stike z bivšimi študenti ali profesorji?

Ko sem se začel učiti japonščino, so nam rekli, naj se ne obremenjujemo, ker japonščina je težka samo prvih dvajset let. Zdaj pa menim, da japonščina kot jezik sploh ni posebno težka, težavnost je v pismenem sistemu, ki so ga Japonci pred več kot 1500 leti prevzeli od Kitajcev. Stvar je v tem, da se po svoji strukturi ta dva jezika silno razlikujeta in pisava z ideogrami, ki je bila narejena za kitajščino, za japonščino sploh ni bila primerna. Ideogram, ki v kitajščini predstavlja en pojem in ima v določenem dialektu eno izgovorjavo, v japonščini predstavlja isti pojem, ima pa lahko nekaj zelo različnih izgovorjav: tisto, ki so jo Japonci pred 1500 leti slišali od Kitajcev, lahko še nekaj različic, ki so jih slišali v raznih dialektih kitajščine, pa še prevod v japonščino.

Vzrokov, da se Japonci zanimajo za ruščino je več; ni samo to, da so sosedje, ruska literatura tudi ni kar tako. Nekaj stikov z bivšimi kolegi in s študenti sem seveda ohranil, mnogih kolegov pa že ni več med nami.

Kako je prišlo do vašega odhoda v Kirgizijo?

To pa tudi ni kar tako. Najprej moram povedati nekaj zgodovine. Ob koncu 18. in v začetku 19. stoletja je bila Družba Jezusova v zahodnih, »katoliških« deželah dobrih 40 let prepovedana, v tem obdobju se je ohranila samo v cesarski Rusiji, ker je Katarina Velika ni hotela ukiniti, saj je visoko cenila šole, ki so jih jezuiti imeli na njenem ozemlju. Prepoved je bila v začetku 19. stoletja na zahodu ukinjena, proti koncu 19. stoletja pa so jezuite izgnali iz Rusije. Po razpadu Sovjetske zveze je v začetku 90-ih let 20. stoletja neki poljski jezuit dosegel, da so ta »izgon« uradno preklicali, in takrat je vrhovni predstojnik jezuitov to novico sporočil vsej Družbi Jezusovi, zraven pa dodal, da išče prostovoljce, ki bi bili pripravljeni, da gredo v Rusijo. Jaz sem se prijavil, in kar hitro dobil odgovor, da je moja kvalifikacija sicer primer-na, vendar naj nadaljujem s svojim delom na Japonskem. Potem je pa postal provincial japonske province moj

Darove za novo cerkev in pastoralni center v Biškeku lahko nakažete na račun:

Misijonsko središče Slovenije
Kristanova 1, 1000 Ljubljana
Številka računa: SI56 0201 4005 1368 933
Namen: Za p. Janeza Mihelčiča - za novo cerkev
Referenca: SI00 249629
BIC: LJBAS12X, Koda namena: CHAR

● **Prizori** z ulic, ko si ljudje služijo vsakdanji kruh

bivši profesor teologije p. Nikolás (ki je kasneje postal vrhovni predstojnik jezuitov), in mi dovolil, da grem v Rusijo. To se je zgodilo leta 1997. Istega leta je Sveti sedež v Srednji Aziji ustanovil nove škofije, srednjeazijske države so pa tudi vzpostavile diplomatske odnose s Svetim sedežem. V Kirgiziji so katoliško župnijo v Biškeku (ustanovljeno leta 1969!) upravljali jezuiti. Novi apostolski nuncij v Srednji Aziji je pritiskal na našega predstojnika v Moskvi, naj delo na župniji nadaljujemo, poleg tega naj pa začnemo še s kakšnim »intelektualnim apostolatom«. Ubogi predstojnik ni vedel, kaj naj naredi, pa je mene poslal, naj grem pogledat, kaj je mogoče. Kakšna dva tedna po mojem prihodu v Bišek pa so me že povabili, da bi predaval japonščino na oddelku za mednarodne odnose Nacionalne univerze.

V Kirgiziji nadaljujete s poučevanjem na univerzi. Vam dovolijo poučevati pri vaših letih?

Na Japonskem bi se moral pri 65-ih letih upokojiti, potem bi pa lahko do 70. let predaval po pogodbi. V Kirgiziji pa zaenkrat starostne omejitve ni, čeprav jo bodo verjetno prej ali slej uvedli.

Po izkušnji dveh različnih kultur, katere bi bile po vašem stične točke ali največje razlike med Japonci in Kirgizi?

Kirgizi imajo neko pripoved, po kateri sta bila predavnimi leti dva brata; eden je rad jedel ribe, drugi pa

meso. Potomci tistega, ki je imel rad ribe, so Japonci, tistega, ki je imel rad meso, pa Kirgizi. Japonska kultura je kultura ribičev in gojiteljev riža. Kirgizi so pa bili do konca 19. stoletja čisti nomadi. Stične točke so verjetno obče človeške, razlik pa tudi ni malo, saj je vsaka kultura rezultat dolge tradicije.

Poleg poučevanja ste vključeni tudi v pastoralno delo med verniki katoličani; kako jih Kirgizijci na splošno sprejemajo?

Kirgizija je večnacionalna država, kjer že od nekdaj skupaj prebivajo razne narodnosti, ki so se naučile, kako v miru prebivati skupaj. Seveda pride tudi do »konfliktov interesov«, vendar so ljudje v glavnem zelo gostoljubni in dobri, zato tudi katoličane normalno sprejemajo.

Imate kakšen projekt, kjer bi Slovenci lahko priskočili na pomoč?

Zgradba sedanje cerkve iz leta 1969 je bolj na obrobju mesta in ni lahko dostopna; takrat so neko enodružinsko hišo malo razširili in preoblikovali v cerkev. Zdaj v centru mesta gradimo nov pastoralni center in novo cerkev in pri tem nam je vsaka pomoč zelo dobrodošla.

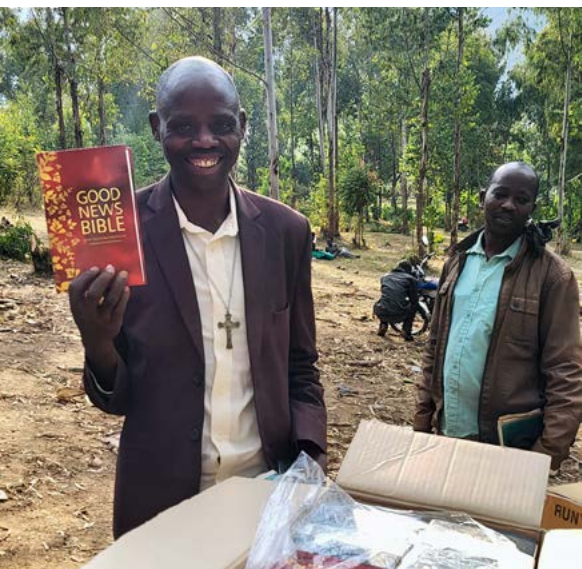
P. Janez, hvala za vaše odgovore. Želimo vam doživeto praznovanje zlate maše in obljublamo našo molitveno podporo! ●

Vzgoja katehistov

p. Mari Osredkar

V 17. členu Odloka o misijonski dejavnosti Cerkve beremo o pomenu vzgoje katehistov v misijonskih deželah.

● **Katehisti** v Ugandi so od slovenskega katehetskega urada v dar dobili Sveto pismo

Katehisti so nujno potrebni

Tam, kjer manjka duhovnikov in tam, kjer duhovnik ne more imeti rednega stika z verniki (otežkočeno jezikovno sporazumevanje), so laiki katehisti nenadomestljivi. Njihovo delo pa ni samo poučevanje, temveč tudi opozarjanje na ne-evangeljske religijske prakse. V Afriki, kjer imamo mlade Cerkve in so na primer starši prve generacije kristjanov bili še pripadniki stare animistične religioznosti, je ta praksa marsikje še prisotna v družbi. Katehisti morajo potegniti ločnico med animizmom in krščanstvom. Pravzaprav morajo oni ovrednotiti in osmisлити življenje po evangeliju oz. pokazati, da človek najde polnost življenja le s spolnjevanjem Kristusovega nauka.

Animistične verske prakse

Načeloma so se animistični religiozni praksi afriški kristjani odpovedali pri krstu, na poseben način pa so afriški duhovniki v času vzgoje v semeniščih izrazili odločitev, da ne bodo več prakticirali obredov animizma; tako na ravni razmišljanja, kot tudi v vsakodnevnem življenju in ravnanju. Vendar pa misijonarji v Afriki opažajo, da je pri nekaterih kristjanih stara animistična praksa še vedno prisotna; celo pri nekaterih duhovnikih (kar je sicer bolj izjema kot pravilo). Ta se pokaže v njihovem načinu mišljenja, v ponavljanju nekaterih animističnih gest, včasih celo obredov; v stiskah se zatekajo po pomoč in zaščito k tradicionalnim vračem in starim animističnim praksam. Predvsem takrat, ko se znajdejo v krizi ali stiski, opravljajo tradicionalne obrede. Ker je misijonarjem taka praksa več ali manj prikrita, katehisti pa živijo z ljudmi

● **Pavel Bajec** in skupina katehistov na tečaju

in jo opazijo, imajo katehisti v teh primerih veliko vlogo in dolžnost. Vsekakor pa je večina duhovnikov prerezala s tradicijo, njenim mišljenjem in obredjem in so z vero v Kristusa in krstom postali novi ljudje in nočejo prakticirati niti najmanjše stvari iz tradicije, ker bi to zanje pomenilo zanikanje vere v odrešenje po Kristusu in bi pomenilo ponovno paktiranje s silami zla oz. s hudobnim duhom.

Stalna vzgoja katehistov in plačilo za njihovo delo

Koncilski očetje so se zavedali pomena stalnega izobraževanja katehistov in potrebe po pravičnem plačilu za njihovo delo, zato v drugi polovici 17. člena *Odloka o misijonski dejavnosti Cerkve* beremo:

- da je potrebno povečati število škofijskih in pokrajinskih šol, v katerih se bodo bodoči katehisti seznanili s katoliškim naukom, posebno glede Svetega pisma in bogoslužja.
- da je potrebno prirejati tečaje za permanentno izobraževanje katehistov.
- da je potrebno dati tistim, ki se v celoti posvečajo katehetski službi, pravično nagrado in socialno varovanost.
- da se katehetom podeli kanonično poslanstvo med javnim bogoslužnim opravilom, da bodo v svoji službi pri ljudeh v verskih vprašanjih uživali večjo veljavo.

Misijoni v Sloveniji

Na misel mi prihaja primerjava afriških in slovenskih katehistov. Pravzaprav lahko uvidimo, kako so sklepi, ki so jih koncilski očetje napisali za katehiste v misijonskih deželah, pisani »na kožo« tudi slovenskim razmeram v katehezi. Mislim na »dolžnosti« in »pravice«, ki jih naš koncilski dokument omenja. Tudi v Sloveniji namreč ne moremo več brez katehistov. Izobražujemo laične teologe, ki sicer pogosto ne morejo dobiti službe v Cerkvi, ker se izgovarjamo, da ni denarja. Ker pa župniki nujno potrebujejo pomoč pri katehezi, se angažira laike, ki prevzamejo vsak po par veroučnih ur; po veliki večini brez kanoničnega poslanstva, kaj šele, da bi bili kateheti predstavljeni župnijskemu občestvu pri nedeljski maši, recimo ob začetku katehetskega leta. Težko bi govorili tudi o nekem sistematičnem programu za permanentno vzgojo oz. izobraževanje teh »ad hoc« katehistov. Če želimo, da bo misijonsko delo v Sloveniji rodovitno, bo zagotovo potrebno na tem področju »zavijati rokave«! ●

Pridite in pogledjte

dr. Matija Nared

Po navadi se vprašamo, kje naj začnemo. Pa je v bistvu pomembnejše vprašanje, kje naj končamo, kako naj končamo. Kaj naj storimo? Kako naj dokončamo svoj boj, kot pravi apostol Pavel. V sodobnem svetu in času je ob poplavi lažnih novic, propagandnih namigov, zavajanj ... težko najti pravo pot. Pa vendarle se moramo zanjo truditi, jo iskati, kajti to je pot, po kateri gre naše življenje. Ne nasedajmo frazam, da resnico in zgodovino pišejo zmagovalci. Kristjani smo. Vsi jo pišemo.

Glas vpijočega v puščavi ali drugače: neizzvani napadi Izraelcev na kristjane

Pred kratkim nas je doseglo sporočilo z Bližnjega vzhoda, in sicer iz Tajbeh. To je kraj, ki ga poznamo iz evangelijev – kot mesto Efraim. Potem ko je Jezus obudil mrtvega Lazarja, namreč »ni več očitno hodil med Jude, ampak je šel od tam v pokrajino blizu puščave, v mesto, ki se je imenovalo Efraim, in je ostal tam s svojimi učenci. (Jn 11,54). In če verjamete ali ne, njegovi učenci so tam še dandanes. To je edini popolnoma krščanski kraj na širšem področju in to vas čedalje pogostejše napadajo izraelski prišleki iz bližnjih naselij, da bi »spodkopali dostojanstvo njenih prebivalcev in svetost njene svete zemlje«. Tako piše v izjavi duhovnikov treh lokalnih krščanskih Cerkva. Izraelci namreč podtikajo požare z namenom, da bi poškodovali zgodovinske stavbe v vasi; uničujejo tudi pridelke, od katerih so ljudje skoraj popolnoma odvisni. Vse to vzbuja strah med njimi.

● Oče Bashar Fawadleh pred Taybehom, vir www.catholicnewsagency.com

Oče Bashar Fawadleh, župnik latinskega obreda v Taybehu, je povedal, da je v Taybehu ostalo od 250 do 300 ljudi, veliko prejšnjih prebivalcev pa se je izselilo. Tisti, ki so ostali, se preživljajo predvsem z obiranjem oljk, iz katerih pridobivajo oljčno olje. Odkar pa so se začeli napadi, se ljudje bojijo hoditi obdelovat zemljo. Napadov je bilo že veliko, sedaj pa so še posebej brezobzirni. »Njihov glavni cilj je zasesti več zemlje,« pravi duhovnik. »Poleg tega nas hočejo pripraviti do tega, da bi zapustili to državo, da bi zapustili Taybeh. To počnejo zato, da bi ljudi prestrašili!«

Krivi, ker so Palestinci

Od začetka spora med Izraelom in Hamasom so se razmere v Taybehu močno poslabšale. Brezposelnost je prizadela velik del prebivalcev, ker jim je kot Palestincem prepovedan vstop v Jeruzalem, približno uro vožnje proti jugu, kjer jih je mnogo delalo. »Smo miroljubni ljudje; ne povzročamo težav, nimamo orožja, nikogar ni med nami, ki bi povzročal težave,« dodaja duhovnik.

Mir je sad pravičnosti

»Zdaj moramo moliti za mir, si prizadevati za mir in moliti za pravičnost, da bo mir sad pravičnosti,« je dejal duhovnik Fawadleh.

Duhovnik prosi vse ljudi ne glede na njihovo veroizpoved, naj se pridružijo molitvi za rešitev mesta. Pozval jih je tudi, naj pritisnejo na vlade, vpletene v spore v Sveti deželi, »naj ustavijo te napade ter umaknejo nadzorne vojaške zapore na Zahodnem bregu«.

Vse ljudi dobre volje je tudi povabil, naj »pridejo in pogledajo« resničnost Taybeha ter ostanejo pri njih na obisku: »Mi smo živi kamni. Obiskati nas morate, da nas boste spodbudili, da ostanemo tukaj, v naši deželi, saj je to Jezusova domovina. To je tudi edinstvenost Taybeha, ki je svojo identiteto oblikoval po Jezusovem obisku pred 2000 leti. Ko nas je obiskal, nam je v srca vcepil, da smo njegovi učenci, to pomeni, da smo kristjani. Zato moramo ohraniti svojo kulturo, tradicijo, Cerkev in prvi plamen krščanstva, ki je vzplamtel v Jeruzalemu. Jezus bi nas prosil, naj ostanemo in naj bomo navzoči v naši deželi,« je poudaril duhovnik. »Tukaj v Taybehu si prizadevamo za mir in molimo za mir – za mir za vse, ne le za Palestino, temveč za vse narode in države sveta. Šele ko smo enotni in se imamo radi, lahko zaslišimo božji glas,« je sklenil duhovnik Fawadleh.

Se Jude niso ničesar naučili iz zgodovine? ●

povzeto po: <https://www.catholicnewsagency.com>

Misijonarji upanja med ljudmi

Povzetek misijonske poslanice papeža Frančiška 2025 – 1. del

Papež Frančišek je že februarja za letošnji svetovni dan misijonov izbral geslo: »Misijonarji upanja med ljudmi«. Izhaja iz gesla jubilejnega leta in nas spominja na temeljno poklicanost vseh kristjanov in celotne Cerkve, da smo po Kristusovih stopinjah glasniki in graditelji upanja v svetu.

● s. Vesna Hiti na obisku pri družini

Kristus, naše upanje in središče zgodovine

Po uvodnem pozdravu nas papež popelje v samo jedro našega upanja, k Jezusu. Naš pogled je usmerjen na Kristusa, ki je središče zgodovine, »je isti včeraj, danes in na veke« (Heb 13,8). Razodel se je kot tisti, ki ga je Oče poslal z maziljenjem Svetega Duha, da bi prinesel veselo novico o Božjem kraljestvu in vzpostavil »leto Gospodove milosti« za vse človeštvo (prim. Lk 4,16-21).

Kristus je izpolnitev zveličanja za vse, posebno za tiste, katerih edino upanje je Bog. V svojem zemeljskem življenju je »hodil iz kraja v kraj ter delal dobra dela in ozdravljal« od zla in od hudiča (prim. Apd 10,38), ko je potrebnim in ljudstvu vračal upanje v Boga. Izkusil je vse človeške slabosti razen greha, ko je šel tudi skozi kritične trenutke, ki bi ga lahko vodili v obup. Jezus pa je vse zaupal Bogu Očetu, ko se je v popolnem zaupanju pokoril njegovemu zveličavnemu načrtu za človeštvo, načrtu miru za prihodnost, polno upanja (prim. Jer 29,11).

V Jezusu misijonarji upanja

Po svojih učencih, ki jih je poslal k vsem ljudstvom in jih sam skrivnostno spremlja, Gospod Jezus nadaljuje svojo službo upanja za človeštvo. Še danes se sklanja nad vsakega ubogega, prizadetega, obupanega in od zla zatiranega človeka, da bi »na njegove rane izlil olja tolažbe in vino upanja«. Cerkev, skupnost Kristusovih učencev-misijonarjev nadaljuje to poslanstvo in ponuja življenje vsem ljudem med vsemi narodi. Čeprav se mora po eni strani soočiti s preganjanji, stiskami in težavami ter po drugi strani s svojimi nepopolnostmi in padci zaradi slabosti posameznih udov, jo Kristusova ljubezen stalno priganja, da združena z Njim na tej misijonarski poti odgovarja na krik človeštva, ki čaka na dokončno odrešitev.

Zato se tudi mi čutimo navdihnjeni, da se podamo na pot po stopinjah Gospoda Jezusa, da bi z Njim in v Njem postali znamenja in glasniki upanja za vse, v vsakem kraju in okoliščini, kjer nam Bog da živeti. Naj vsi krščeni, Kristusovi misijonarski učenci, poskrbijo, da bo njegovo upanje sijalo v vsakem kotičku zemlje!

Besedilo je skrajšana in povzeta oblika misijonske poslanice papeža Frančiška. Originalno besedilo je v celoti objavljeno na spletni strani MSS. ●

Kaj bi danes storil sv. Frančišek Ksaver?

Leta 1982 pisal Franc Sodja

Ne tisti ponosni mladi, slavohlepni fant, ki je imel pred seboj zavidljivo kariero in okoli sebe občudovalce in občudovalke. Ampak tisti mladi mož, ki ga je omamila misel Ignacija Lojolskega: Vse v večjo čast Božjo.

Preganjal ga je sveti nemir. Danes bi bil svet komaj dosti velik zanj. Morda nekak apostolski nemir Janeza Pavla II. Takrat je »osvajal« (bil je čas konkvistadorjev) Indijo, Japonsko, bil bi tudi Kitajsko, če ga ne bi v zreli moški dobi prehitela smrt na otoku Sančanu (*op. tudi: Sancian - Shangchuan*).

Danes je zavetnik vsega misijonskega dela. Gotovo eden tistih misijonarjev, ki jim je bilo dano pionirsko delo.

Morda bi zdaj povedal, da je evangelizacija prva. Ljubzen – karitas je sama po sebi razumljiva, saj drugače ne moreš biti Kristusov glasnik, a cilj je presajanje Cerkve, oznanjanje evangelija. Koliko misijonarjev danes občuti, kar je bridko občutil Frančišek: toliko žetev, a tako malo delavcev.

Prevelike so bile razdalje. Kdor je takrat šel v misijone, je šel za vedno. Danes se vračajo na oddih po petih ali celo treh letih. A ni prenesel dejstva, da narodi potrebujejo Kristusa. Pisal je v Evropo:

»Boli me, ker tukaj ne bodo postali kristjani. Manjka ljudi, ki bi se tako dobremu in svetemu delu posvetili. Često me obide želja, da bi šel tja v univerzitetna mesta in bi o svoji stiski kričal kakor človek, ki je prišel ob pamet. Predvsem bi hotel iti v Pariz (ki ga je poznal, kjer je sam študiral), na Sorbono, in bi učenim gospodom, ki imajo veliko znanja pa premalo volje, da bi znanje prav

● Sv. Frančišek Ksaver

uporabili, zaklical: Koliko duš je izgubljenih za nebesa in padajo zaradi vaše nemarnosti v pekel!»

Dà, učenih gospodov je dovolj. Niti službe ne morejo dobiti. Poleg tega izgubljenih gospodov, ker ne vedo, kaj bi na svetu počeli, in si ustvarjajo »nebesa na zemlji« z drogami, alkoholom. Kričal bi Frančišek prav zdaj, ko se starajo misijonarji, mladih pa ni. *Holandia docet – Holandija uči*, so nam včasih ponavljali. Koliko je bilo poklicev! Zdaj bodo morali počasi vse holandske misijonske pokrajine prevzeti drugi. Dotok je usahnil. In tako se v tej veliki misijonski stiski godi celotni Cerkvi. Ko bi potrebovala mladih moči, se te izgubljajo v sanjarjenju ali razvratu ali celo krutem divjanju, namesto da bi dali svojemu življenju visoko ceno, kot jo je dal Frančišek, in Cerkvi novo legijo sijajnih misijonarjev. ●

Burundi

• Na jezeru

PISMA IZ MISIJONOV

Utihi je šolski zvonec...

s. Vesna Hiti, usmiljenka

**Začele so se počitnice.
Za večino otrok širom sveta
so to najlepši trenutki v letu.
Za otroke v Centru AKAMURI
pa ni tako. Komaj je utihnil
šolski zvonec in so se zaprla
vrata njihovih učilnic, nekateri
večji, ki to zmorejo in poznajo
pot, že prihajajo nazaj in
sprasujejo, kdaj bo spet težko
pričakovani zajtrk, pa igre,
ples, bobnanja in seveda še
kosilo in vse drugo kar spada
k druženju in občutku, da se
imamo radi, da smo sprejeti,
da smo tu doma.**

Ta čut pripadnosti naših otrok Centru AKAMURI, je nekaj, kar me vedno navdušuje in mi daje moč, da tako nobena žrtev ni pretežka, noben napor odveč. Le kako, saj so naši otroci prave lučke pristnosti in dobrote. Kako malo je potrebno, da so srečni in da osrečujejo drug drugega z malimi pozornostmi in dejanji ljubezni. Mnogokrat razmišljam o tem, kako naši otroci intenzivno živijo sedanji trenutek; zanje ni ne preteklosti, ne prihodnosti, zato je vsaka drobna stvar tako pomembna sedaj in daje neizmerno veselje in hvaležnost v tem trenutku. Jutri bodo novi izzivi. Njihovi odnosi niso pogojeni z zamerami, s predsodki in slabimi nameni, ki so posledica ranjenih čustev. Pred koncem šolskega leta smo imeli nekaj čudovitih dogodkov, ki so bili vir popolne sreče našim otrokom.

V Velikonočnem času je bilo najprej organizirano svetoletno romanje in vstop skozi sveta vrata v katedralo. Kako se sveto dotika njihovih duš, dokazuje dejstvo, da so bili tudi največji razgrajči popolnoma umirjeni in zamaknjeni. Podobno je bilo ob nadškofovi sveti maši v kapeli Centra, ko je 22 otrok s posebnimi potrebami prejel zakramente: nekateri krst, drugi sveto obhajilo in spet drugi birmo. Vsi so sodelovali na njim lasten in pristen način. Da, Bog ljubi naše otroke na poseben način; v to dejstvo sem močno prepričana.

Vsekakor pa je bil poseben dogodek povezan z zaključkom šolskega leta in tako dolgo pričakovanim izletom k jezeru Tanganyika. Nevaren dvig jezerske gladine v zadnjih dveh letih nam je onemogočil

Letno srečanje misijonarjev

Mateja Novak Kukovič

Na toplo in sončno soboto, 21. junija, je potekalo že tradicionalno srečanje misijonarjev, ki je bilo tokrat pri sv. Jožefu v Celju. Zbralo se nas je 30 aktivnih in nekdanjih misijonarjev ter misijskih sodelavcev.

Nekateri smo se zjutraj zbrali na Rakovniku pri cerkvi Marije Pomočnice in srečanje začeli že s klepetom na avtobusu po poti v Celje. Tako kot se spodobi, smo srečanje pri sv. Jožefu začeli s sveto mašo. Ob somaševanju ravnatelja Matjaža Križnarja, škofijskega animatorja za misijone Mateja Dečmana ter duhovnikov misijonarjev, je sveto mašo daroval celjski škof msgr. Maksimilijan Matjaž. Po sveti maši je sledil pogovor z misijonarji, z nami pa sta bila tudi gosta z Ministrstva za zunanje zadeve Tomaž Kunstelj ter Jan Mulec. Iz njunih besed smo zaznali hvaležnost, da se lahko MZZ obrne na misijonarje in dobi informacije iz terena, kadar jih potrebuje, obenem pa sta misijonarjem zagotovila, da se lahko v primeru težav in stisk vedno obrnejo tudi na MZZ.

Po kosilu smo se odpravili v pokrajinski muzej v Celju, kjer smo si ogledali arheološko razstavo Celeia – mesto pod mestom. Navdušeni smo bili nad bogato zgodovino mesta in veseli, da smo se med starodavnimi zidovi sprehodili v prijetnem hladu podzemlja. Naše srečanje smo s kratko molitvijo in obljubo, da se prihodnje leto ponovno snidemo, zaključili v celjski stolnici. ●

● Birma

dolgoletno tradicijo. Letos smo se opogumili in poiskali varno obalo. Bilo je čudovito in enkratno doživetje. Vsi otroci so veselo čofotali v vodi, plavali na blazinah in obročih. Bilo je iger, smeha, in tudi joka ter protestov nekaterih predno so občutili čar vodnega objema. Tudi najtežje iz invalidskih vozičkov smo spravili v vodo. Požrtvovalni sodelavci in prostovoljci so dokazali, da zmorejo neverjetno mero darovanja. Tudi vsi angeli varuhi so bili na delu in skrbno bedeli nad vsakim otrokom, da se ni nikomur nič hudega zgodilo. Ni enostavno skrbeti za približno 150 otrok v skoraj nezavarovanem okolju. A Božje Oko je bdelo nad nami... In za konec še nekaj nepozabnega: kratek »izlet« na polpreperelih lesenih čolnih tik ob obali. Mislim, da tega otroci še dolgo ne bodo pozabili in čolnarji tudi ne, saj je po dolgem času nekaj kapnilo v njihove žepe.

Čeprav so počitnice, mi dela ne manjka, saj je treba postoriti vse tisto, kar se med letom ne utegne. Sicer pa oddelek za fizioterapijo deluje s polno paro.

A ta nenavaden mir v pisarni in okrog šolskih prostorov me včasih preseneti in navda z nostalgijo; da, pogrešam naše najlepše otroke in sem prepričana, da tudi oni mene. To vrzel zapolnjujem s tiho molitvijo in zaupanjem: Mati Marija, Tebi jih izročam in priporočam!

Hvala vsem dobrotnikom, ki nas spremljate z molitvami, blagim spominom in vsako drugo podporo! Bog naj bo plačnik! ●

Madagaskar

OBISK V MISIJONIH

Otok mnogih vtisov

Janko J. Pirc

V preteklem letu je slovenska država financirala izgradnjo nove osnovne šole v enem od naselij skupnosti Akamasoa na Madagaskarju. Projekt je koordinirala Slovenska karitas. Ob tej priložnosti sva se na Madagaskar odpravila vodja mednarodne pomoči pri Slovenski karitas Jana Lampe in tajnik Misijonskega središča Slovenije Janko J. Pirc. Obisk je potekal od 31. maja do 17. junija, kar je zaradi velikih razdalj komaj zadostovalo, da sva lahko obiskala vse misijonarje in поблиže spoznala njihovo delo.

● **Slovenska**
predsednica in
malgaški predsednik
ob odprtju nove
šole v Akamasoi

Slovenski pečat na rdečem otoku

Za oba je bil to prvi obisk na Madagaskarju in izredno sva se veselila, da si bova lahko v živo ogledala delo, ki so ga skozi več kot 50 let tukaj opravili slovenski misijonarji. Slovenski pečat na tem rdečem otoku je zares velik, saj se je po drugi svetovni vojni tukaj zvrstilo kar 66 slovenskih misijonarjev, duhovnikov, redovnic in laičkih misijonarjev. Tem pa so pomagale še številne skupine prostovoljcev, zdravnikov, v programu POTA, v župnijskih delovnih akcijah in posameznikov. Skozi vsa leta se je gotovo nabralo več kot tisoč Slovencev, ki so se z dobrim delom dotaknili Madagaskarja. Iz domovine pa je dotekal tudi stalni tok pomoči preko projektov Misijonskega središča, Slovenske karitas ali pa neposredno preko obiskovalcev.

Odprtje nove šole v Združenju Akamasoa

Prvi del obiska je bil posvečen odprtju in blagoslovu nove šole pri Pedru Opeki. Nekaj dni smo skupaj s slovenskimi misijonarji preživeli v Združenju Akamasoa, kjer smo si ogledali široko razvejano socialno in vzgojno delo, ki ga je v 36 letih opravil Pedro s svojimi sodelavci. Človek ostrmi in ostane brez besed ob pogledu na številne stanovanjske hiše, šole, fakultete, kapele, športna igrišča in bolnice, ki delujejo v vzornem redu. Ljudje so prijazni in urejeni, kar priča o tem, da se ob primerni podpori in delu lahko izvele tudi iz najtežjih življenjskih situacij, iz katerih izhajajo. V socialno pomoč Združenja Akamasoa je vključenih skupaj 30.000 ljudi, preko 20.000 pa je šolarjev, dijakov in študentov.

● **Povod** za nedavni obisk na Madagaskarju je bilo odprtje nove osnovne šole pri Pedru Opeki v Združenju Akamasoa

Odprtje nove šole je povzdignila tudi prisotnost slovenske državne delegacije pod vodstvom predsednice Nataše Pirc Musar. S svojim obiskom in gestami je izrazila spoštovanje vse Slovenije delu misijonarja Pedra Opeke. S tem je tudi prva predstavnica slovenskega političnega vrha, ki je z obiskom počastila delo slovenskih misijonarjev na Madagaskarju. Skupaj z njo se je odprtja šole udeležil tudi madagaskarski predsednik Andry Rajoelina, ki je celotno slovensko delegacijo in misijonarje dan poprej gostil v predsedniški palači. Ob odprtju šole so oba predsednika s pozdravi, plesi in pesmimi pozdravili otroci in mladi iz vseh vzgojnih ustanov Akamasoe.

Slovenski misijonarji pionirji na jugu otoka

V drugi polovici se je najin obisk usmeril na jugovzhod otoka. Že sama pot, ki traja dva dni, je razodela čudovito pokrajino Madagaskarja. Glavna oporna točka in izhodišče za slovenske misijonarje na jugu je bil kraj Vangaindrano, kjer danes deluje misijonar Stane Kerin. Pred 50 leti je tam svojo pot začel tudi Pedro Opeka, ki je takrat kot župnik zgradil veliko cerkev in misijonsko hišo.

Nas pa je pot vodila naprej v župnijo in misijon Ampitafa, kjer misijonar Janez Krmelj že več kot 20 let opravlja veliko humanitarno delo pod okriljem Združenja Akamasoa. Zgradil je bolnico, sklop šol od vrtca do gimnazije, hiše za učitelje in zdravstvene delavce, več cest, nad vsem tem pa bedijo cerkve in kapele. Pomen

njegovega dela je v tem, da je tako rekoč sredi trop-skih gozdov in planjav sezidal središče, ki služi 80.000 ljudem. V ta namen je moral narediti tudi ceste, saj so prej po tem teritoriju tekale le ozke stezice. Čeprav te ceste pogosto spominjajo bolj na naše gozdne vlake, se je z njimi za številne kraje prvič odprla možnost, da se lotijo zidanih gradenj in z vozili dostavijo vsakovrstno opremo ali pa odpeljejo bolnike na zdravljenje.

Katastrofalne ceste

Pot od glavnega mesta Antananarivo na jug otoka nam je vzela za 800 km dva dneva vožnje z vmesno nočitvijo. Vsak premik med slovenskimi misijonarji pa spet pol dneva za 60, 100 ali 200 km. Asfaltna cesta do Vangaindrana je kljub luknjam nekako lepo prevozna. Kakor hitro pa skreneš z glavne ceste ali nadaljuješ naprej po glavni cesti proti jugu, se ceste spremenijo v zemljene kolovoze, ki v primeru dežja postanejo blatne drče. Luknje, jarki in luže so neizogibne. Ko smo na naši poti dvakrat obstali v blatu in imeli dva gumidefekta, smo se dobro zavedali, kako pomembna so v teh krajih trpežna vozila iz akcije MIVA. Žal so vremenske razmere take, da pol leta tam divjajo cikloni z nalivi in vetrom, preko našega poletja pa imajo tam zimo in sušno obdobje. Z mednarodno pomočjo državi trenutno poteka asfaltiranje ceste naprej proti jugu države. Na celotno obnovljeno cesto pa bo gotovo potrebno čakati še kar nekaj let ...

● **Na misijon** Janija Mesca je treba s splavom čez reko

● **Ko avto** ostane v blatu

Način življenja ljudi

Po misijonu Ampitafa smo obisk nadaljevali v kraju Manambodro pri misijonarju Janiju Mescu in sestrah misijonarkah evangelija. Tudi tu imajo lepo cerkev, župnišče, mizarско delavnico, samostan sester, osnovno šolo in dispanzer. Ogledali smo si gradnjo novega prizidka k osnovni šoli, ki poteka iz sredstev Trikralsjevske akcije. Prizidek bo povečal kapaciteto šole za nekaj sto otrok, predvsem pa bo razbremenil obstoječo strukturo, saj je trenutno v posameznih razredih tudi do 70 otrok, kar je veliko breme za učitelje.

Kakor že prejšnje dni smo tudi v Manambondro obiskovali domove družin v stiski, ki so vključene v program Slovenske Karitas Z delom do dostojnega življenja. Življenje ljudi v obmorskem pasu na jugu je z evropskega zornega kota precej surovo. Bivajo v malih lesenih kolibah, pokritih s posušenimi listi madagaskarske palme ravnale. Na nekaj kvadratnih metrih v enem prostoru živi cela družina, večinoma so to mame z otroki. Svoje stvari imajo obešene pod stropom, kuhajo na odprtem ognju v istem prostoru ali pa pred hišo. Življenjska doba take hišice je nekako 20 let. Stranišča največkrat sploh ni. Vodo dobijo v bližnjih skupnih vodnjakih ali iz cistern in jo v kanticah prinesejo do doma. Električna iz sončnih celic je običajno na voljo le v misijonu ali pri redkih posameznikih. Glavno živilo na otoku je riž, ki ga pridelajo na riževih poljih, ob suši pa ga morajo tudi dokupiti. Poleg riža jedo preproste

mesne ali zelenjavne omake, kdor si to lahko privošči. Kdor ima službo, na primer kot učitelj, zasluži okoli 50 EUR na mesec. V glavnem pa ni prav dosti podjetij in služb. Zato se večina preživlja s poljedelstvom ali mikro trgovanjem z ročnimi izdelki, kot so pletene košare, preproge in drugi izdelki. Nekoliko boljše pogoje imajo na visoki planoti na sredini otoka. Tam je klima nekoliko znosnejša, zato tudi ni malarije in življenjski standard je nekoliko višji. Še vedno pa je Madagaskar kot celota prav na dnu lestvice najrevnejših držav na svetu.

● **Nov prizidek** k šoli v Manambondro iz Trikralsjevske akcije

● **Janez Krmelj** je ravno kupil kos mesa na stojnici

● **Vodo** zajemajo iz bližnjih vodnjakov in cistern

Žal nam kratek čas ni omogočal, da bi se dlje zadržali v posameznih misijonih. Tudi zdravstvene zagate in tehnične težave z avtomobili so terjale kakšen dodaten dan. Na Madagaskarju pač ni nič predvidljivo, zato je potrebno imeti vedno nekaj časovne rezerve. Kljub temu sva ob vračanju v glavno mesto lahko obiskala za eno noč še misijon Marofarihy misijonarja Jožeta Adamiča. Tudi on se lahko pohvali z lepo, urejeno in po uspehih najboljšo osnovno šolo v okolici. Predvsem pa je v pogovoru poudaril, da šole in dispanzerje lahko vodijo tudi drugi, misijonarji pa so tam zaradi vere in Cerkve. Zato je njegov sklep v zrelih letih, da se bo posvetil predvsem župniji in verski vzgoji svojih župljanov, saj župnija nikakor ne bo propadla.

Čisto na koncu obiska, že v glavnem mestu, sva lahko na kratko pozdravila tudi s. Marjeto Zanjkovič, ki nama je v pogovoru predstavila razvejano delo salezijank na otoku. Posvečajo se predvsem mladim in vodijo najrazličnejše šole in poklicne tečaje. Na poti pa sva spoznala tudi delo sester misijonark evangelija, ki so sicer domačinke, a tesno sodelujejo z našimi misijonarji in tudi one opravljajo čudovito vzgojno delo v različnih krajih.

Skupni obisk zgled sodelovanja

Po koncu tako intenzivne izkušnje so misli in srce polni najrazličnejših vtisov. Od lepote pokrajine, preko sočutja in spoštovanja ljudi, ki živijo v tako različnih razmerah od naših, do občudovanja misijonarjev, ki

● **Na obisku** pri družinah

vsak na svoj način delajo vse, kar je v njihovih močeh, da prinašajo evangelij in pomagajo ljudem v največjih potrebah. Lepo pa je bilo tudi to, da sva prvič potovala skupaj predstavnika dveh sorodnih ustanov, ki tudi v domovini sodelujemo kot sosede. V pogovorih sva se medsebojno obogatila z različnimi izkušnjami in poučki. Celotna pot na Madagaskar nama bo pomagala pri nadaljnjem delu, saj vsi skupaj delamo za rast Božjega kraljestva na zemlji. ●

BOTRSTVO

Botrstvo pomaga številnim revnim otrokom

s. Ljudmila Anžič, salezijanka

Pred kratkim sem imela priložnost, da sem ponovno obiskala Samoo. Prva velika novost je bila večnamenska dvorana na Leauva'a šoli, ki jo gradijo bivši učenci naših dveh sestrskih šol na Samoi.

● **Obisk** s. Ljudmile pri družini

Združili moči za večnamenski prostor

Moči so združili tako bivši učenci, ki živijo v domovini, in tisti, ki so boljše življenje našli na Novi Zelandiji in v Avstraliji. Imeli so več dobrodelnih akcij, v katerih so zbirali denar za dvorano. Maja je denar popolnoma presahnil, dvorana pa je ostala na točki, ko bi nujno morali narediti novo streho, da bi pred velikimi nalivi zavarovali že narejeno gradnjo. Hvala vsem, ki ste na kakršen koli način podprli Trikralsko akcijo v domovini, saj je z darom iz TKA dvorana v Leauva'a dobila streho nad glavo. Nova dvorana bo služila za športne in kulturne dejavnosti na šoli, za srečanja staršev in drugih skupin, vsak dan pa bo tudi varen prostor, kjer se bodo pred poukom in med odmori otroci lahko igrali in družili, četudi bo zunaj spet divjala kakšna od tropskih neviht.

Botrstvo na Samoi je uspešno

V Malololelei, kjer je naša druga skupnost in osnovna šola Božjega Usmiljenja, pa se še vedno zelo trudijo, da bi čim več učencem iz revnih družin omogočili, da

Brazilija

UTRINKI

Obnove in slovo od misijonarjev

s. Metka Kastelic, salezijanka

Pišem v zadnjem tednu meseca maja, ko zaključujemo praznovanje Marije Pomočnice in se po njej zahvaljujemo vsem prijateljem, molivcem in dobrotnikom iz Slovenije. Njej, Materi Upanja, smo vas izročili pri slovesni maši na njen praznik, 24. maja. Na začetku smo se zbrali pri velikem križu, od koder smo imeli krajše Romanje Upanja po našem misijonu. Slovesnost je vodil salezijanec p. Paulo,

ravnatelj Teološke fakultete Pio XI, in ob tem blagoslovil celoten misijon ter zadnja velika obnovitvena dela. Ko so kaplje blagoslovljene vode padale na obnovljeno stavbo Marije Pomočnice, smo z molitvijo objeli vse, ki so prispevali k nakupu novih računalnikov in notranje opreme prostora za vzgojitelje, prostora za odgovorno projekta in sobe za mladinsko pastoralo. V tem letu smo obnovili tudi dve hiši, v katerih stanujejo naši najemniki. Sicer pa Ana in Rajko danes zaključujeta s pedagoškimi dejavnostmi in 12. junija pripravljamo lepo poslovilno srečanje. Veliko sta doprinesla misijonu. ●

pridejo do šole. Ko smo sestre prvič prišle na griče nad glavnim mestom Apia, do naše parcele ni bilo niti prave ceste. Bile smo obkrožene z velikimi drevesi, polji in tropskim rastjem: neke vrste praproti, ki zrastejo več metrov visoko! Ko smo odprli šolo, je država pomagala, da so naredili cesto in potem se je v nekaj letih kraj začel spreminjati. Zdaj je okrog nas že večje število hiš.

Družine naših učencev, ki prihajajo iz revnih družin, so tako vedno bolj oddaljene od šole. Šolski avtobus in kombi jih gresta iskat v njihove vasi in jih po pouku odpeljeta spet nazaj domov. Nekajkrat sem se po končanem pouku peljala na avtobusu z učenci. Najprej me je presenetilo to, da so z veliko zbranostjo otroci na poti zmolili cel rožni venec. Mnogi od teh otrok ne bi nikoli zapustili svojih vasi, če se ne bi peljali z avtobusom do šole, zato vsak dan komaj čakajo na to priložnost. To je eden od pomembnih razlogov, da radi hodijo v šolo!

Tropski nalivi povzročijo veliko težav

Ko sem bila tam, je v Malololelei in okolici večkrat hudo padal dež. Do nekaterih otrok sploh nismo mogli priti z avtom, ker so bile poti kot ena velika reka in neprevozne. Otroke smo pustili ob glavni cesti, od koder so šli do doma peš: nasmejani, mokri, po pouku utrujeni ... Potrebujemo nove botre, ki bodo tem otrokom pomagali, da bodo lahko dokončali šolanje in prišli do boljšega življenja.

Nova skupnost in prošnja za nove botre

Proti koncu obiska sva šli s sestro provincialko in sestrami Samoankami na otok Savai, ki je največji otok na Samoi. Tam smo se dobili z Mosese Vitolio Tui, ki je od lanskega leta novi škof za Samoo. Izhaja iz reda salezijancev, zato se je obrnil na nas sestre s prošnjo, da v eni od vasi pomagamo, da se ponovno odpreta vrtec in osnovna šola. Župnija se je zavezala, da nam bo pripravila bivalne prostore, samo da bi čim prej medse dobili sestre. V nekaj naslednjih tednih se moramo dokončno odločiti in dogovoriti. Največja skrb je, kako plačati učitelje. Nekaj bodo že prispevali starši s plačilom majhne šolnine, vendar to ne bo dovolj. Verjetno bomo morali tudi za te učence najti botre, ki bodo pomagali.

Hvala vsem botrom, da s svojim prispevkom, molitvijo in mislijo pomagata, da življenje otrok in družin počasi postaja svetlejša in bolj človeka vredno. Lahko vam pošteno zagotovim, da se vas vedno s hvaležnostjo spominjajo v molitvi. ●

BOTRSTVO

Šolanje »lučk« s posebnimi potrebami

Marija Leskovec

V zvezni državi Meghalaya v severovzhodnem delu Indije je več kot dve desetletji živel in deloval slovenski misijonar salezijanec Pavel Bernik. Letos obhajamo 25. obletnico njegove smrti. Tam je bila leta 1942 ustanovljena tudi domača kongregacija Misijonskih sester Marije Pomočnice Kristjanov. Njen namen je, da sestre po vaseh oznanjajo evangelij, poučujejo verouk, prinašajo vero, skrbijo za žene, dekleta, otroke in mlade.

Danes šteje kongregacija več kot 1444 sester, 332 centrov, sestre pa delujejo v 62 škofijah v 14 državah. Sestre vodijo šole, dijaške domove, oratorije, dispanzerje, mobilne klinike, domove ostarelih, domove za sirote in ogrožene otroke, centre za poklicno usposabljanje, šole in dijaške domove za otroke s posebnimi potrebami, rehabilitacijske centre za paciente s HIV/AIDS, na kratko delajo z najbolj ranljivimi skupinami družbe kot način služenja Cerkvi.

Ferrando center za govor in sluh (FSHC) za zgodnjo intervencijo, izobraževanje, rehabilitacijo in opolnomočenje gluhih se nahaja v Umniuh-Khwanu blizu jezera Barapani. V okviru Misijonskega središča smo na novo odprli botrstvo za podporo revnih in zapostavljenih otrok s posebnimi potrebami, ki drugače ne bi imeli možnosti šolanja. V centru vzgajajo 266 otrok s posebnimi potrebami, ki drugače sploh ne bi hodili v šolo. Več kot 200 jih biva v dijaškem domu. Šola je varno

● **Tudi** tako se da premakniti stvari.

● **Med seboj** komunicirajo v znakovnem jeziku

zatočišče ne samo za otroke z motnjami govora in sluha, ampak tudi za otroke z drugimi motnjami (cerebralna paraliza, brez rok in nog, drugače gibalno ovirani). Od svoje ustanovitve se osredotoča na zagotavljanje kakovostnega izobraževanja, za kar so dobili priznanje tudi od indijske vlade. Je tudi ena od prvih šol v severovzhodni Indiji, ki je sprejela znakovni jezik kot sredstvo poučevanja in komunikacije. Center vključuje šolo, dijaška domova (za dekleta in za fante), dispanzer, center za poklicno usposabljanje (na področju gospodinjstva, šiviljstva, modnega oblikovanja in računalništva) in zgodnje odkrivanje invalidnosti ter zgodnjo rehabilitacijo.

Pomoč slovenskih prostovoljcev

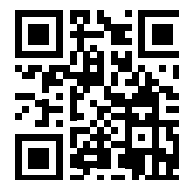
V tem delu Indije se je od leta 2000 zvrstilo že več kot 150 mladih slovenskih misijskih prostovoljcev. Iz prve roke smo lahko izkusili, kako deluje center v Barapaniju in njegova podružnica v Zero Pointu. Res nepozabno doživetje je bilo, ko smo se udeležili nedeljske svete maše in videli, kako otroci skupaj molijo v znakovnem jeziku. Večina otrok prihaja iz zelo revnih ekonomskih razmer. Našo pozornost so pritegnili posebno gibalno ovirani otroci, ki bi za samostojno hojo potrebovali operacijo. Trenutno uporabljajo palico za oporo ali pa kar hodijo po rokah, če so brez nog.

Pogoji za življenje in delo na obeh misijonih so zelo zahtevni. Večkrat zmanjka elektrike in vode. Za veliko število otrok je potrebno veliko vode, za umivanje,

pranje, kuhanje, sanitarije, itd. Da o internetni povezavi sploh ne govorimo. V obeh šolskih centrih imajo tudi dispanzerje, ki otrokom in ljudem iz vasi nudijo osnovno zdravstveno oskrbo, vse težje primere pa je potrebno voziti v bližnje zdravstvene centre ali bolnišnice. Zelo prav pride na takem misijonu tudi prevozno sredstvo.

Vabimo vas k podpori tega na novo odprtega botrstva v Indiji.

Več podatkov o botrstvu je na voljo na spletni strani www.missio.si/botrstvo/.

Mlada učiteljica v centru je povedala, da je v svoji družini edina imela možnost šolanja. Sedaj s svojo plačo podpira svojih 9 bratov in sester, da sploh lahko hodijo v šolo. Mesečno zasluži 10.000 INR (100€), zase porabi 2.000 INR (20€), vse ostalo pa da za šolanje sester in bratov. Poleg šolnine so tu še stroški prevoza, oblačil, čevljev, knjig, stvari za osebno higieno. Otroci v centru potrebujejo veliko več pomoči in spodbude, da nadoknadijo vse primanjkljaje. Mladi učiteljici je v velik blagoslov biti med temi otroki, saj se lahko od njih nauči toliko stvari. ●

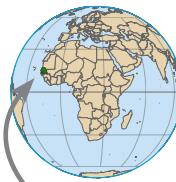
SPOZNAJ SENEGAL

Ali veš?

- Senegal je obmorska država v Zahodni Afriki. Na severu meji na Mavretanijo, na vzhodu na Mali, na jugu na Gvinejo in Gvinejo Bissau, na zahodu pa obkroža Gambijo in meji na Atlantski ocean. Imenujejo ga tudi »Vrata v Zahodno Afriko«.
- Najpogostejši jezik, ki ga govori približno 80 % prebivalstva je jezik etnične skupine **Wolof**. Ta etnična skupina predstavlja skoraj polovico celotnega prebivalstva.
- Senegalska kuhinja je polna bogatih okusov in barvitih jedi. Ena najbolj znanih jedi je **thieboudienne** (ceebu jën), riž s svežo ribo, zelenjavo in paradižnikovo omako, ki velja za nacionalno jed.

- Senegal se lahko pohvali z enim največjih kipov v Afriki – **Spomenikom afriške renesanse**, ki je visok 49 metrov.
- Glavno **mesto Dakar** slovi po svoji umetniški in glasbeni sceni, pestri arhitekturi ter pomembnih zgodovinskih lokacijah.
- Najbolj priljubljen šport v Senegalu se imenuje »**laamb**« in je vrsta rokoborbe.
- V Senegalu najdemo pasmo domačih ovc imenovano **Ladoum**. Ta ovca ima visoko postavo (doseže lahko višino 1.2 m), ima izrazit gobec in ukrivljene rogove. Tehta lahko do 180 kg. Cenjena je zaradi svoje estetike, zanjo prirejajo lepotna tekmovanja, pojavlja pa se tudi v reklamnih oglasih.
- Senegal bo kmalu prva afriška država, ki bo gostila olimpijske igre. Leta 2026 bodo tam potekale poletne mladinske olimpijske igre.

Dakar
glavno mesto
Senegala

Senegal je skoraj 10x večji od Slovenije in ima približno 8x več prebivalcev.

Uradni jezik: francoščina

Denarna enota: Zahodnoafriški frank (XOF)

Slovarček besed v lokalnem jeziku wolof:

- Pozdravljeni: Salaam aleekum!
- Hvala: Jërejëf
- Oprostite: Baal ma
- Nasvidenje: Mangi dem

- Otok **Joal Fadiouth** je majhen otok, ki ga s celino povezuje 400 m dolg lesen most in slovi po tem, da so skozi stoletja za gradnjo poti in hiš uporabili na milijone školjk.
- Mesto **Tauba** v Senegalu je znano kot »afriška Meka«, saj letno tja roma več kot milijon afriških muslimanov.
- Senegal je rojstni kraj **mbalaxa**, glasbenega žanra, ki združuje tradicionalne afriške ritme s popom, jazzom in funk glasbo.

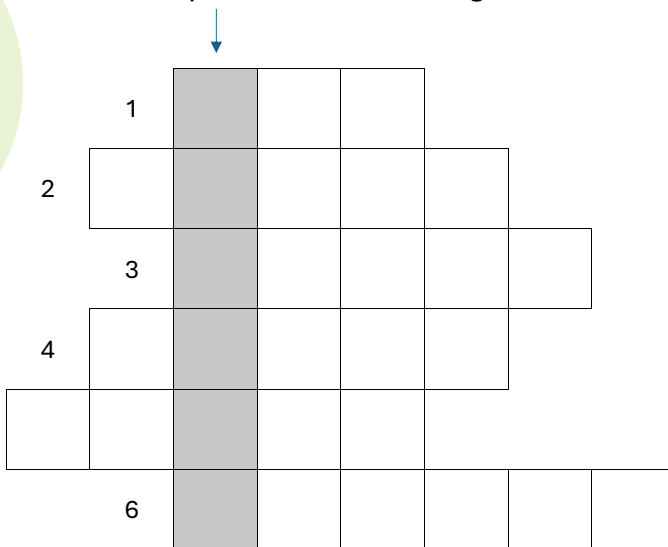
Slovenska misijonarka v Senegalu

Uršulinka **s. Zorica Blagotinšek** deluje v Senegalu od novembra 2021. Živi na obrobju glavnega mesta Dakar, v mednarodni skupnosti sester uršulink v revnem Thiaroye. Skupnost ima podružnico tudi na podeželju v Lehar-ju. Opravlja delo ekonomke in je odgovorna za obe skupnosti, sodeluje pa tudi pri vzgoji bodočih sester uršulink iz Senegala in Kameruna.

REŠI KRIŽANKO

Če prebereš vse na teh dveh straneh, boš vedel/a odgovore. Na osenčenih poljih boš dobil/a pasmo domačih senegalskih ovc.

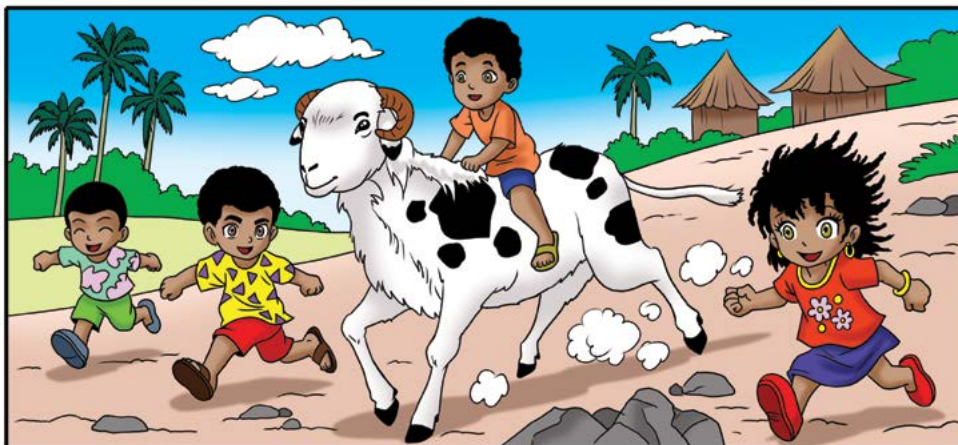
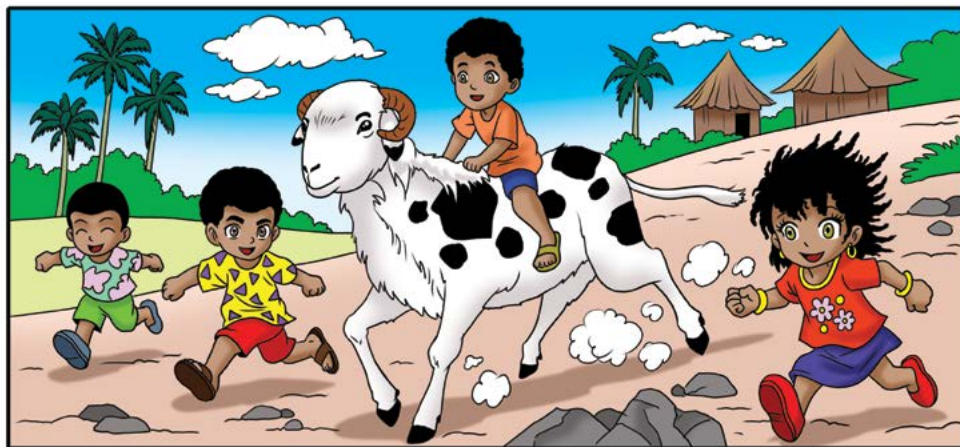

1. Narodna žival Senegala.
2. Vrsta rokoborbe v Senegalu.
3. Glavno mesto Senegala.
4. Največja etnična skupina v Senegalu.
5. Mesto, znano kot »afriška Meka«.
6. Glasbeni žanr, kjer so tradicionalni afriški ritmi mešani s popom, jazzom in funk glasbo.

- Senegal je bil ena prvih afriških držav, ki je imela železnico.
- Narodna žival in tudi simbol Senegala je **lev**.

POIŠČI RAZLIKE

Med slikama je 10 razlik, najdeš vse?

Madagaskar

● **Stara** hiša in shramba za šest članov družine.

● **Veselje** in hvaležnost družine ob selitvi v novo hišo.

UTRINKI

Priložnost za dobro delo

Tina Jež

V začetku letošnjega leta je s. Marjeta Zanjekovič z Madagaskarja iskala pomoč za, kot sama pravi in zagotavlja, najbolj revno družino v Manazary. Pred 30 leti so sestre, takrat teti in pranečakinji, pomagale pri nakupu zemljišča in postavitvi skromne hiške za dve osebi.

Hiška je po 30 letih zaradi lege in prostorske stiske zrela za rušitev. V njej je brez vode in elektrike živelo šest ljudi. S. Marjeta se je za pomoč pri gradnji zaščitne ograje in nove hiške, ki bi omogočala dostojno življenje, obrnila na Misijonsko središče.

Postna spodbuda

V postnem času so župljani Vrhpolja pri Vipavi s svojimi darovi želeli pomagati enemu od misijonarjev. Predstavili smo jim projekt s. Marjete Zanjekovič in sodelovanje je steklo. Ustvarile so se čudovite vezi in kmalu so bili vidni prvi sadovi. Z darovi župljanov so

najprej zgradili zaščitno ograjo okoli 12 x 12 m velikega zemljišča. Nato je znotraj tega najprej zrasla manjša hiška za teto, poleg so zgradili ločene sanitarije in še eno hiško za mlado družino.

Iskrena hvala vsem župljanom Vrhpolja pri Vipavi, ki ste se z velikodušnostjo in odprtostjo srca odzvali na prošnjo za pomoč družini v Manazary. Z vašo nesebično podporo in darovi ste omogočili nekaj izjemnega – novo upanje in dostojno življenje za ljudi, ki so dolga leta živeli v izjemno težkih razmerah. Zgrajena zaščitna ograja, dve novi hiški in ločene sanitarije niso le zidovi in strehe, temveč izraz sočutja, solidarnosti, vere v dobroto in možnost novega začetka. Sestra Marjeta in prejemniki pomoči so globoko ganjeni in hvaležni. »Ni mogoče z besedami opisati hvaležnosti in veselja vseh članov družine za vse kar storite zanje. Na slikah, ki sem vam jih poslala, lahko vidite na njihovih obrazih srečo. Na vse kličemo božji blagoslov. Prisrčen pozdrav gospodu župniku in vsem dragim župljanom, ki jih nikoli ne pozabimo v molitvi in jim želimo vse dobro. Naj vas spremlja Božji blagoslov in zavest, da ste bili del čudeža, ki se je zgodil tam, kjer je bilo najbolj potrebno.« **Bog povrni!** ●

MISIJONI V ZAMEJSTVU

Glasba zdravi Etiopijo

Mateja Rihter

Svetovno znana pevka Bernarda Fink je rojena slovenskim staršem v Argentini, poročena je s koroškim Slovencem Valentinom Inzkom in sedaj živi na Koroškem. Prepevala je na največjih odrih sveta. Kljub temu je ostala preprosta, povezana z Bogom in z ljudmi. V domači fari Sveče je predsednica župnijskega sveta. Prav posebna pa je njena povezava z Etiopijo.

Koncerti za zdravljenje ran

Bernarda Fink in njen brat Marcos Fink, tudi svetovno znan pevec, po Sloveniji in Avstriji prirejata koncerte skupaj s harmonikarjem Markom Hatlakom. Tako je nastala ideja, da bi z lepo glasbo osrečili tudi ljudi v Etiopiji. In res so skupaj z Jožetom Andolškom organizirali štiri koncerte. Program je bil vedno popoldan ob 16. uri, da so se lahko obiskovalke in obiskovalci še po svetlem vrnili

domov, saj zaradi brezposelnosti žal zelo narašča kriminal. »Dvorane so bile polne otrok in odraslih, peli so in vriskali. Na vsakem mestu, kjer smo bili, smo začeli mi, potem pa je bila na vrsti kakšna njihova domača skupina,« se spominja Bernarda Fink. Koncerti za zdravljenje travm, tako so se imenovali, so želeli ljudem spet povrniti veselje, da se duša razbremeni, da lahko za trenutek pozabijo vse hudo, ki jim ga je prizadejala uničujoča državljanska vojna. Ljudje v Etiopiji so začutili, da niso sami. Veliko jim pomeni, da jih obišče nekdo iz Evrope. Imeli so koncerte v mestih Šire, Adwa, Adigrat in Mekele.

Razvejano delo salezijancev

Bernarda Fink zelo občuduje delo salezijancev. »Imajo občudovanja vredne konkretne plane in kot Don Boskovi duhovniki so osredotočeni na delo z mladino.« V Adwi imajo center, kjer delijo hrano stotinam, ki prihajajo vsak dan. Zgodi se, da zadnji ne dobijo ničesar več. Obisk Etiopije se jih je tako dotaknil, da želijo še naprej pomagati tem ljudem. Bernarda Fink citira misel svojega prijatelja Pedra Opeke, da še nihče, ki je daroval, ni obubožal. Za ljudi tam zbira darove preko svoje nove spletne strani: www.bernarda4ethiopia.org ●

Častna občanka v Deželi kozolcev

S. Zvonka Mikec se je rodila v župniji Šentrupert na Dolenjskem 14. maja leta 1962. V misijone je odšla takoj po večnih zaobljubah, pri svojih 29-ih letih.

V Angolo je prišla 24. junija 1991, ko se je tam zaključila vojna. Tja je stopila z zaupanjem in vero, iskala je in našla priložnosti za upanje, znanje in ljubezen. V treh desetletjih je misijonarka, vzgojiteljica in graditeljica mostov med narodi s svojim delovanjem povezala dva svetova in stkala močno solidarnostno nit med Slovenijo in afriško celino. Skrbno in pozorno je sprejemala laiške misijonarje in prostovoljce iz Slovenije, Koroške in Italije ter z izrednim čutom za sočloveka usmerjala njihov entuziazem, mladostno zagnanost pa spreminjala v pomoč revnim otrokom in mladim v Afriki. Sestra Zvonka Mikec je 2. junija prejela naziv častna občanka Občine Šentrupert za svoje misijonsko delo v Angoli in Mozambiku, kjer že več kot tri desetletja zavzeto, pogumno, odgovorno, predano in z veliko mero sočutja vodi vzgojno-izobraževalne in humanitarne projekte.

Sestra Zvonka se je za priznanje zahvalila v svojem slogu: »... misijonar ni nikoli sam, kjerkoli že je. Najlepša hvala vsem, ki nas spremljate in velikodušno pomagajte preko projektov, da lahko delamo in da smo to,

● s. Zvonka in župan (levo)

kar smo. To priznanje ni samo moje, ni zame, ampak je za vse nas, ki sodelujemo pri tem velikem misijonskem poslanstvu.« ●

vir: www.sentrupert.si

JUBILANTKI

75 let življenja in 40 let v misijonih
s. Marjeta Zanjekovič, salezijanka, rojena 1. oktobra 1950 v Razkrižju. V misijone je odšla 13. oktobra leta 1985. Deluje na Madagaskarju.

25 let v misijonih
s. Fani Žnidaršič, uršulinka, rojena 21. junija 1959 v Ljubljani. V misijone je odšla 5. septembra leta 2000. Deluje v Bocvani.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Maribor — Košaki, Maribor – Sv. Marija, Sv. Duh pri Škofji Loki, Žabnica
posamezniki: Trobec Mojca, Vrevc Franc

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Celje – Sv. Danijel, Dovje, Jesenice, Maribor — Košaki, Maribor – Sv. Marija, Portorož, Prvačina, Sočerga, Sv. Križ nad Jesenicami
Kregar Irena

SKLAD MIVA

župnije: Bolniška župnija, Grad, Maribor — Košaki, Preserje, Sv. Jurij v Prekmurju
posamezniki: Batagelj Jasna, Cevka Janez, Frančiškanski samostan Nova Štifta, Gabrijelčič Mirjam, Greif Boris, Jeromen Kavčič Marija, Jeromen Peressutti Ana, Kerznar Anica, Klanjšek Sonja in Mitja, Košir Samo, Kozina Jože, Kuralt Dejan, Ličen Starič Mirjana, Markeš Marija, Masten Ana, Mevlja Damjan, Mikeln Petra, Muhič Andreja, Pečarič Karmen, Pezdir Marija, Pižmoht Marija, Pograjc Helena, Pšeničnik Marjana, Rakun Barbara, Rihtar Matjaž, Trošt Peter, Tušek Andrej, Vogrinčič Mateja, Vrečič Primož, Žužek Klemen, Žveplan Ozvatič Marija

SKLAD ZA MISIJONE

župniji: Ljubljana-Šiška, Sočerga
posamezniki: Belcijan Suzana, Blatnik Jožefa, Blažič Mihael, Brglez Franc, Dolinšek Tatjana, Erman Matilda, Janc dr. Miha, Kancilja Franc, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kožuh Ivo, Kuralt Angelca, Leskovar Tanja, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Lovše Anica, Magdič Olga, Marolt Frančiška, Marter Ana, Mernik Franc, Merše Franjo, Mikulin Olga, N.N., Paljk Florijana, Paškič Ilija, Pirc Janko Jožef, Podkrižnik Jožef, Pogačnik Ivanka, Prašnikar Marjeta, Raztresen Marija, Sirk Saksida Marija, Štefe Francisco, Štefe Margarita Ana, Zorenč Davorina

SKLAD ZA LAČNE

župnija Kromberk
posamezniki: Adamič Ana, Eržen Vesna, Harej Janko in Metka, Jagodic Kristjan, Jemec Miha, Kebe Janez, Kepec Gregor, Križanec Vinko, Kržišnik Franci, Lenassi Ivan, Lukan Saša, Medvešek Viljem, Mencin Dominika, N.N., Opaka Peter,

Pirnar Žan, Plesej Helena, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rustja Andreja, Semenčič Bojana, Starc Rojac Aleksandra, Svetičič Danica, Tajnikar Matej, Vidrih Slavica

SKLAD ZA MADAGASKAR

župnija Vrtojba
posameznik: Kravanja Metka, N.N., Remic Primož

ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV

posameznik: Mencin Režonja Dominika, Sanič Luka

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

Rustja Andreja

MAŠNE INTENCIJE

župnija Gornja Radgona
N.N.

CIKLON MOZAMBIK

Demšar Vida

MISIJON MATANGA

posamezniki: Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica

PETER IVANČIČ

posameznika: Jenič Dušan, Koren Jerica

S. ANKA BURGER

posameznik: Cergolj Janez, Mijatović Avguštin

S. METKA KASTELIC

N.N.

S. VIDA GERKMAN

posamezniki: Cergolj Janez, Jeromen Kavčič Marija, N.N., Oblak Marija

S. VESNA HITI

posameznika: Kocijančič Katarina, N.N., Župnijska karitas Cirkovce

TONE KERIN

posamezniki: Colner Justina, Lah Benjamin, N.N., Šušteršič Ivana

S. AGATA KOCIPER

posamezniki: Kocijančič Katarina, N.N., Pavlovič Marija

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Bolta Marko, Hostnik Janez, Kolander Tadeja, Koncilija dr. Rudolf, N.N., Potočnik Branko, Rupar Olga, Zgubič Evgen

CERKEV V UGANDI-GULU

župnija Ljubljana-Sv. Križ
posamezniki: Harej Janko in Metka,

Jejčič Sonja, Kodrič Ivan, Krevelj Branko, Kržišnik Eva, Kuralt Dejan, Oblak Leon, Šušteršič Marija, Torkar Stojan

TOMAŽ MAVRIČ

Malalan Nika

P. JANEZ MIHELČIČ

posamezniki: Blatnik Jožefa, Čopar Anton, Čopar Rozalija, Skender Lucija

S. ZVONKA MIKEC

posamezniki: Kocijančič Katarina, Murn Marija

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

župnija Mengeš
posamezniki: Katoliška Mladina, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

župnija Ajdovščina
posamezniki: Adamič Ana, Association of the Franciscan Ofmsl, Benedičič Marijana, Bohak Ivan, Bolta Marko, Brezovnik Jožica in Janez, Činkelj Špela, Erjavec Petra, Gradič Oset Barbara, Gradič Vladimir, Grošelj Boštjan, Hočevar Janko, Hozjan Sara, Janež Katarina, Janež Tomaž, Jejčič Sonja, Kham Ludovika, Alenka, Kladnik Katja, Komplet Bojana, Kranjec Franc, Kričej Andrejka, Kuhelnik Peter, Lah Benjamin, Ločniškar Ema, Lukež Tatjana, Meže Nadja, N.N., Oder Mihec, Pegan Jože, Perovšek Francka, Podbršček Vanja, Polončič Ladislava, Purger Simon, Purkat Tavčar Tadeja, Rus Valerija, Sabadin Alenka, Sela Rahela, Selan Danijel, Snoj Irena, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Štrakl Majda, Vuga Mateja, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE

Jenič Dušan

P. MARTIN KMETEC

posamezniki: Colnar Marija, Jenič Dušan, N.N.

S. MARJETA ZANJKOVIČ

Zadravec Roman

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Anko Ivana, Bertolini Francesco, Kežman Aleš, Kocijančič Katarina, N.N., Ogorevc Klara, Pačnik Jožica

S. ANICA STARMAN

posamezniki: Implantološki Inštitut d.o.o., Kocijančič Katarina, Kužnik Francka

P. JANEZ MUJDRICA

Ule Eva

JANEZ SEVER

Bertolini Francesco

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Kelhar Gregor, Mežan Olgica, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera

S. DORICA SEVER

Babič Angela

STANE KERIN

posamezniki: Glavica Andrej, Marin Hribar Katarina, Mehlin, N.N.

S. URŠA MARINČIČ

župnija Ankarana, župnija Ljubljana-Vič
posamezniki: Bunderla Lidija, Cvetek Jan, Fekonja Simona, Frančiškanski samostan MB, Jagodic Leon, Marin Hribar Katarina, Šilc Marinčič Andreja, Štuhec dr. Ivan, Vojska Matej, Zavod Antona Martina Slomška, Zornik Zoran, Žagar Ana

MARIJINE SESTRE V UKRAJINI

posamezniki: Jeromen Kavčič Marija, Kukar Rozi, N.N., Šifrer Marija, Zajec Marija

POLONA DOMINIK

posamezniki: Ažman Bogdan, Glasenčnik Daša, Kramberger Marta, Ličan Anton, Merše Franjo

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posamezniki: Furman Jože, Gale Bogomira, Gladek Maja, Harej Neva in Rajko, N.N., Ramovš Vera

S. IVA HORVAT

posameznika: Jenič Dušan, Pisk Tomaž

IVANA ŽIGON

posamezniki: Berden Nataša, Bohanec Vita Jana, Golob Katja, Hočevar Jana, Kalin Luka, Kogovšek Janja, Komel Kati, Mencin Mateja, Pahor Nataša, Perovnik Nika, Rustja Andreja, Škoberne Nejc in Mica, Švigelj Janja, Zevnik Marko

ANA IN RAJKO ŠPEHAR VRTIN

Rojec Jože

SABINA KERN

posamezniki: Korasa Ana, Novak Bernarda

JOŽE ANDOLŠEK

posamezniki: Balant Blaž, Brand Simon, Česen Matjaž, Čušin Mojca, Drglin Nikolina, Drnovšek Marko, Filipič Bogdan, Grad Benjamin, Habjanič Jožica, Ivanjko Mateja, Jemec Anamarija, Jeraj Irena, Komel Magdalena, Merzel Vlasta, Pečkaj Majda, Pirnat Tina, Rahne Mateja, Rupert Alenka, Zajec Marija

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2025 je 12€.

*"Morda je Marija tisto tiho upanje vsakega bolnika,
ki nikoli ne ugasne. Mati, ki čuti, mati,
ki ve in na koncu tudi pomaga.*

*Prav njej v zahvalo za vse priprošnje
se gradi toliko kapelic in Cerква.*

*Zato ker je Ona tista dobra mati,
ki nikoli ne odpove."*

Tone Kerin

**Misijonska
obzorja**

Izhajajo v Ljubljani od leta 1987

Katoliški misijoni

GROBLJE, RIM, BUENOS AIRES
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987